

Ostajući na razini naravnog ljudskog razmišljanja i zaključivanja čovjek neće nikada razumjeti, još manje prihvatiti istinu koju živi sv. Pavao kad kaže: *"Radujem se dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim ..."* To se može samo svjetlošću i snagom vjere. Vjerojatno nam je to jasno i iz prošlih izlaganja. No i razumom možemo ukloniti bar neke prepreke koje se dižu pred naše oči dok promatramo patnju u sebi i oko sebe. U tom pogledu može malo pomoći i ova pomalo šaljiva zgoda koja, međutim, otkriva i jednu važnu istinu.

DOKAZ IZ FRIZERAJA

Jedan je čovjek otišao kod frizera da se ošiša i obrije. Kad je frizer počeo raditi, počeli su razgovarati. Razgovarali su o mnogim stvarima i o različitim temama, da bi se na kraju dotakli i teme Boga, tog Boga koji dopušta toliko trpljenje na svijetu.

Frizer reče: Ja ne vjerujem da Bog postoji.

Zašto to kažete? - upita ga mušterija.

Znate, dovoljno je da izađete na ulicu i da shvatite da Bog ne postoji. Recite mi, ako Bog postoji, da li bi bilo toliko bolesnih ljudi? Da li bi bilo toliko napuštene djece? Kad bi Bog uistinu postojao, ne bi bilo ni patnje ni bola. Ne mogu zamisliti Boga koji bi dozvolio sve ove stvari.

Mušterija se na čas zamisli, ali ne odgovori ništa. Nije htio započimati raspravu.

Kad je frizer završio s poslom, čovjek mu uredno plati, zahvali i napusti radnju. No tek što je izašao iz radnje, vidje na ulici čovjeka sa dugom, nepočešljanom, prljavom kosom i neobrijanom bradom; izgledao je doista prljavo i zapušteno.

Čovjek se odmah vrati nazad u radnju i reče frizeru: Znate što? Frizeri ne postoje.

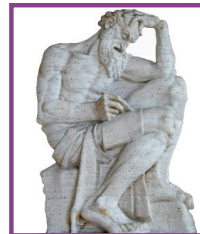
Kako možete to reći? - upita iznenađeni frizer. Pa ja sam tu, i ja sam frizer, i upravo sam Vas šišao i brijao!

Ne! - viknu mušterija. Frizeri ne postoje, jer kad bi postojali, ne bi bilo ljudi sa prljavom dugom kosom i neobrijanom bradom, poput ovog čovjeka na ulici.

Ah, ali frizeri ipak postoje! Te stvari se dešavaju zato jer ljudi ne dolaze k meni, - objasni mirno frizer.

Točno, - potvrdi mušterija. Upravo tako!

I Bog također postoji! Loše stvari se dešavaju jer ga ljudi ne slušaju, ne idu k njemu i od njega ne traže pomoć ... Zbog toga postoji toliko patnji i boli u svijetu. A ne zato što Boga ne bi bilo.

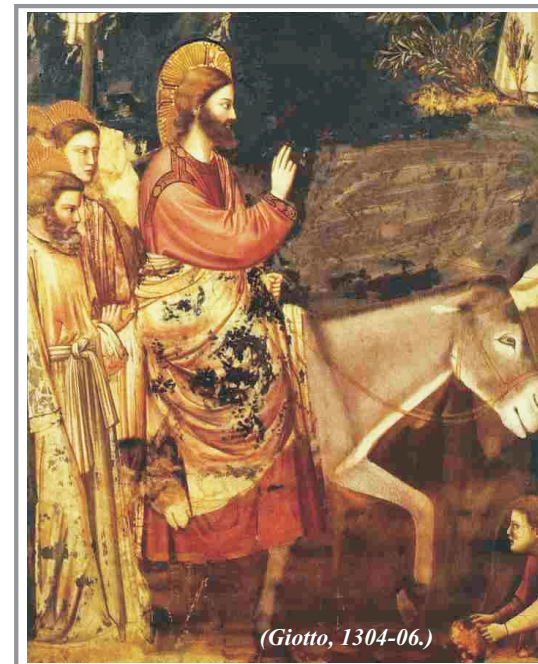
SVETO IME

župni bilten - RISIKA

MASLINSKA NEDJELJA - 17.04.2011.

Broj: 16(203)

BLAGOSLOVLJEN KOJI DOLAZI U IME GOSPODnje!

(Giotto, 1304-06.)

Blagoslov
maslina

TRPLJENJE prokletstvo ili šansa (4)

Trpljenje kao trajni pratilac čovjeka na njegovu zemaljskom putovanju ostaje za njega teška kušnja i onda kada, osvjetljeno Kristovim križem, poprima novi smisao i drukčiju vrijednost. No Bog koji čovjeka nije oslobodio patnje, nije ga u toj patnji ni ostavio sama, njoj na milost i nemilost. Čovjek sada zna da smije i može Boga moliti za pomoć, te da ga Bog čuje i uvijek mu nekako dolazi u susret.

Ono čega se čovjek najviše boji je 'nesnosna' patnja, patnja pod kojom se čovjek lomi, koja ga mrvi. No istina je također da Bog ne kuša nikoga preko njegovih sila, što s druge strane znači da on ne uskraćuje čovjeku pomoć. To se pak događa na dvostruki način. Mi smo, međutim, nekako spontano orijentirani na samo jedan od njih. Znamo iz običnog života da se problem preopterećenja, tj. kad postoji opasnost da neki nosač pod opterećenjem pukne, može od pucanja spasiti na dva načina. Jedan je da se opterećenje odstrani ili smanji, a drugi je da se nosač podupre te tako ojačan više nije u opasnosti da pukne. Efekt je potpuno isti i jednako zadovoljavajući. Mi smo, međutim, bogzna zbog čega, redovito zainteresirani i molimo Boga samo da nam skine teret, dok nas za ovo drugo nije puno briga. A on očito često želi riješiti problem na ovaj drugi način tj. ojačati nas da nas teret ne bi slomio. Pri tom ne smijemo zaboraviti da taj potporanj može biti postavljen iznutra i izvana. Da bi korist od određenog trpljenja bila obimnija i veća, on sigurno pruža priliku i zove da ponekom patniku netko od nas bude potporanj, izvana. On onaj svoj dio, 'iznutra', sigurno neće zaboraviti. Kad god ga molimo za pomoć, ovo ne bismo smjeli gubiti iz vida i trebali bismo mu s povjerenjem ostaviti slobodne ruke. On zna zašto je bolje ovako a ne onako, dok mi to najčešće ne znamo. Ali možemo znati i znamo da nas nikad neće ostaviti «na cjedilu».

Kršćansko svjedočanstvo

Zaključit ćemo ovo izlaganje o kršćanskom doživljavanju trpljenja jednim svjedočanstvom u kojemu se ogleda upravo taj novi stav, gdje trpljenje – sačuvavši sve ono ljudsko – nema više obilježje 'prokletstva', nego, 'oplođeno' Kristovim trpljenjem, postaje iskorištena šansa nemjerljive vrijednosti. Prenosimo ovaj primjer iz Glasa Koncila od 22.2.2011. g.

Prošle godine umro je švicarski biskup mons. Bernard Genoud, vrstan glazbenik i prijatelj splitskog svećenika dr. Corića koji je zabilježio svoj razgovor s njime uoči njegove smrti od raka:

Posljednje dvije godine imao si bolnih liječničkih zahvata. Čemu služi patnja?

Ona je škola duše, poniznosti. Uči nas humanosti. Riječ human podsjeća na riječ humus - zemlja. Treba skromno priznati da smo svi zemlja. Prirodno je stoga da sam i ja zahvaćen bolima. To nije ugodno ni poželjno, ali je normalno. Volim se prepoznati u ljudskom.

Zašto Bog dopušta patnje?

Veliko pitanje! Razum može reći samo ovo: 'Ti, čovječe, barem ne povećavaj patnju!' A onda vjera kaže: 'Ja sam sve platio. Tvoju sam patnju ja nosio prije tebe. Ona je dio i moje patnje. Ja ću sve staviti u red.' Utjeha je kad se zna da će Bog sve staviti u red.

Kad čovjek puno pati, ne rekne li sebi: 'Bog me napustio'?

Ja imam milost: Cijelog života Bog mi je pomagao da ne sumnjam u vjeru. Radio sam što sam mogao. Ali On je više služio meni nego ja Njemu. On mi

kaže: 'Ti si čovjek, ali ne boj se, ja sam tu.' Kršćanin nije plašljiv. Kad smo se krizmali, rečeno nam je da smo vojnici Božji.

Što bi želio poručiti bolesnicima?

Vjera, ufanje i ljubav. Nema očaja kad čovjek gaji te tri kreposti, I onda treba naći vremena za molitvu. Predati svoje patnje za druge, za sebe samog, za svijet.

Koju bi poruku poslao onima koji nisu bolesni?

Ne zaboravite da je vaše zdravlje dar Božji. Zračite radošću, budite bića radosti!

Bojiš li se smrti?

Ne, kad se zna da ima nešto poslije, ne umire se. Sama nas smrt ne straši, možda njezina nenadanost i patnja.

Kad dođeš pred Boga, koje ćeš mu prvo pitanje postaviti?

Pitanje o zlu. Zašto je izabrao svijet u kojemu ima toliko jada?

Što misliš što bi ti mogao odgovoriti?

Rekao bi mi: 'Imaj povjerenja u mene. Znao sam da sam s takvim svijetom mogao napraviti velike stvari. Otkupljenje, sveto.'

Što će ti najviše nedostajati od zemaljskoga života?

Ništa posebno. Zamisli da si pred jednom slikom. Odjednom osoba, model po kojem je slika napravljena uđe u prostoriju. Zar ćeš i dalje nastaviti gledati sliku? Ne, ti ćeš gledati osobu. Kad budem s Bogom, ja ću biti s modelom i ništa mi neće nedostajati. Radujem se.

- Kraj -

NR

Isus u Getsemanskom vrtu